

Verhalen van Petra

Het leven voor John, 36 jaar, was niet makkelijk in Yemen, het land waar hij is geboren en dat hij heeft verlaten: “Het leven is niet veilig, het is altijd een worsteling. Je weet nooit wanneer je dood gaat.” Hij beschrijft het onrecht, de gebeurtenissen waarbij mensen en groepen elkaar aanvallen. John vertelt ook over de oorlog die daar gaande is, die eveneens voor veel verwoesting en gevaar zorgt. Het leven in Yemen heeft hij dan ook als moeilijk ervaren. De gevaren waar men aan blootgesteld wordt was voor John reden om naar Nederland te vluchten. In Yemen studeerde hij Engineering aan de Universiteit en hij heeft ook zes jaar in China doorgebracht voor deze studie, die hij inmiddels behaald heeft. Ook de jaren in China dienden voor hem als een uitvlucht om de gevaren te ontkomen in zijn geboorteland.

Na de afronding van zijn studie is hij sinds tien maanden als vluchteling woonachtig in Nederland. Via het AZC waar hij verblijft is hij in aanraking gekomen met Alifa en NBE. Hij is blij met de mogelijkheden die hij hier krijgt, zo wordt hij hier in verbinding gebracht met uiteenlopende organisaties en zo ontstaan er mogelijkheden voor werk. Hij kookt wekelijks voor Resto van Harte, loopt mee met Engineers en geeft badminton les aan kinderen. Ook krijgt hij ondersteuning en coaching van Cynthia, coach bij NBE.

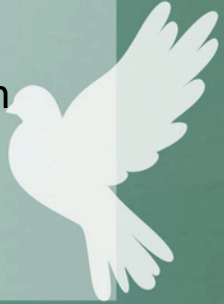

Deze activiteiten en betrokkenheid helpen hem om in een periode van afwachten en onzekerheid, toch bezig te zijn en minder aan zijn familie te denken die in Yemen is achtergebleven. John mist zijn familie erg en hoopt dat in de toekomst op zijn minst zijn ouders naar Nederland kunnen komen zodat ze herenigd kunnen worden. Zijn doel met wonen in Nederland is een vaste baan vinden als engineer, hij hoopt iets unieks te ontwerpen en misschien een eigen zaak te starten op termijn.

Als ik hem vraag naar zijn droom in het leven zegt hij: “Het hebben van een vaste baan in mijn vakgebied, goede gezondheid en het runnen van een eigen zaak.” En natuurlijk leven in een veilig land, hoor ik uit zijn verhaal.

Voor John is de werktempo in Nederland zeer relaxed; hij vertelt over zijn ervaringen in China: “In China werken ze als robots en daar raakte ik aan gewend. Toen ik naar Nederland kwam, was alles rustig.” Studenten en werknemers in China werken vaak tot elf uur in de avond, vertelt John. Toch zet John zich ook dagelijks zeer gedisciplineerd in om de Nederlandse taal te leren: hij studeert van ’s morgens tot in de avond laat door.

Over de meest waardevolle eigenschappen van zijn coach Cynthia vertelt hij: “Ze is een goed persoon, ze kan je hobby’s en capaciteiten ontdekken en dat koppelen aan de juiste organisaties.” Cynthia ziet John groeien.

De goede samenwerking danken ze aan een goede klik en gemeenschappelijke interesses. De grootste levensles voor John luidt: “Kijk niet naar het verleden, kijk vooruit, ik wil geen tijd verspillen.” Hij vervolgt: “geduld, worsteling en hard werken brengen je vooruit en naar succes.”

Het verhaal van John doet mij realiseren dat het hebben van onze familie om ons heen en wonen in een land zonder oorlog en al die onveiligheid, tot de basisbehoeften (kunnen) behoren van een mens. Het verhaal van John laat ons zien dat soms deze twee behoeften niet samen kunnen gaan. Dat er iets tussen twee belangrijke behoeften in kan komen te staan. In zijn geval staan de oorlog en de onveilige leefomstandigheden in zijn geboorteland in de weg om in vrede en veiligheid samen met zijn familie te kunnen leven. Hij voelt zich dus genoodzaakt om één belangrijke behoefte op te geven, zodat een andere behoefte vervuld kan worden. Wat moet dat een grote offer, een moeilijke offer zijn. Misschien klinkt zo'n verhaal heel ver weg voor jou en dan ben ik blij voor je, maar tegelijkertijd is dit voor velen de pure realiteit. Ik zou willen zeggen: laten we nog meer bewust zijn van alle basisbehoeften die ons gegeven wordt in ons leven, die we niet hoeven op te geven of te verlaten. Laten we dankbaar zijn voor een “veilig” land en voor onze familie en ze koesteren, zolang het kan.

Liefs, Petra